

KARIN
PETERS
Dwaalspoor

Wat zijn we toch keurige mensen, dacht Simon de Kuiper toen hij met zijn vrouw Paula de kerk uitkwam, vriendelijk links en rechts groetend naar bekenden. En niemand wist wat er werkelijk in de ander omging. Wist hij bijvoorbeeld waar Paula nu aan dacht? Als ze maar niet op het idee kwam iemand voor de koffie te vragen. Hij had totaal geen zin om zich sociaal te gedragen. Daar was hij de hele week al mee bezig. Simon wist dat hij deze negatieve gedachten een halt moest toeroepen. Als hij niet oppaste, werd hij een nurkse ouwe vent. En hij was pas eenenvijftig.

„Nu wordt het tijd om de bloemetjes nog eens buiten te zetten,” had een aangeschoten hotelgast hem kort geleden toegevoegd. De man werd na korte tijd gedwongen te vertrekken. Personen die te veel dronken, kon hij in zijn goed bekendstaand hotel-restaurant niet hebben. En toch had die opmerking hem aan het denken gezet. Niet dat hij zich losbandig zou willen gedragen, hij zou niet eens weten hoe dat moest. Maar hij was in zijn eigen ogen zo’n saai persoon dat hij soms een hekel had aan zichzelf. Hij merkte pas dat Paula staande werd gehouden door enkele vrouwen toen hij al enkele meters verder was. Hij liep door en bleef bij de auto op haar wachten. Wat was er nu verder nog van deze zondag te verwachten? Mogelijk kwam Casper nog langs, maar dat kwam de laatste tijd steeds minder vaak voor. Casper had waarschijnlijk ook wel iets beters te doen. Terwijl Simon bij de auto wachtte, allerlei mensen groetend, bedacht hij dat de meeste mensen van zijn leeftijd waren. Dus ook over de helft van hun leven. De meesten zagen er tamelijk tevreden uit, vond hij. Hijzelf mogelijk ook. Wie zou er vermoeden dat er onder zijn keurige uiterlijk een mens woonde die de weg min of meer kwijt was? Die regelmatig dacht: is dit nu alles? Ga ik

zo op weg naar de ouderdom en de aftakeling, zonder dat er nog ooit iets bijzonders in mijn leven gebeurt?

„Zo, daar ben ik.” Met een opgewekt gezicht kwam Paula naar hem toe.

„Heb je weer diverse belangrijke regelingen getroffen?” Hij hoorde zelf dat het cynisch klonk en schaamde zich. Paula was een tevreden mens en ze slikte zijn negatieve houding meestal met een opgewekt humeur. Hij was nu eenmaal wat toberig van aard. Meestal wist ze hem met haar gelijkmatige humeur weer uit de put te halen. Maar de laatste tijd leek haar dat niet meer zo goed te lukken.

„Alles gaat nu eenmaal niet vanzelf,” antwoordde zijn vrouw luchtig. Ze stapte naast hem in de auto. „Ze vroegen mij voor de bazaar van de kerk.”

„Ik denk niet dat je hebt geweigerd,” zei Simon, de auto de weg op sturend en nog steeds af en toe mensen groetend.

„Waarom zou ik? Maar ik heb het nog even in beraad gehouden.”

Simon zei niets. Hij wist wel zeker dat Paula uiteindelijk ja zou zeggen. Al jaren zette ze zich in voor allerlei acties en goede doelen. Hij kon daar moeilijk bezwaar tegen maken. Paula had indertijd haar werk als lerares op een basisschool opgegeven, toen ze zwanger was van Casper. Ze had toen geruime tijd moeten rusten. Ook na de bevalling had het lang geduurd voor ze weer de oude was. Ze was echter altijd van plan geweest haar werk weer op te pakken. Toen echter volgde die andere zwangerschap, en de geboorte van een dochter die slechts enkele uren had geleefd. Paula had het lange tijd niet kunnen opbrengen om weer kinderen om zich heen te hebben. O, ze had zich erdoorheen gevochten. Met hulp van God en van vriendinnen, zei ze altijd. En hijzelf? Hij had nooit meer gepraat over zijn dwaze droom. Een dochter met zijn donkere haren en Paula's grijze ogen. Hij had de droom begraven,

samen met het kleine witte kistje waarin zijn dochter lag. Veel mensen schenen te denken dat zoiets voor vaders minder erg was. Vroeg men niet altijd: hoe is het met je vrouw? En nu, na zoveel jaar, werd er nooit meer over gepraat. Hij hield even in voor een stoplicht en draaide dan de weg in naar een van de buitenwijken van Apeldoorn.

Ze woonden in een moderne bungalow met een flinke tuin. Die tuin, daar bracht Paula ook veel van haar tijd door. Soms bewonderde hij zijn vrouw dat ze zich zo met haar hele wezen voor iets kon inzetten. Hijzelf zou dat niet kunnen opbrengen. Maar hij had natuurlijk zijn werk in het hotel. Werk dat hem nog steeds boeide. Hij had alle reden om een tevreden mens te zijn. Een prettige baan met een goed salaris. Een riantte woning, een aantrekkelijke vrouw. Een zoon die steeds meer naam maakte als fotograaf. Waar kwam dat gevoel van onvrede toch vandaan?

Toen ze aan de koffie zaten vroeg Paula: „Wat vond je van de dienst?”

Hij keek haar aan. „Wil je wel geloven dat ik er weinig meer van weet?”

„O, dat wil ik wel geloven. Je zat er ook niet bepaald geïnteresseerd bij. Ik weet niet wat jou de laatste tijd mankeert, Simon. Is het de beruchte midlifecrisis?”

„We kunnen niet allemaal zo actief zijn als jij. Het zit bij jou in de familie. Je zus is immers net zo. Een gewoon mens wordt doodmoe van al die activiteit.”

„Joline houdt zich met heel andere zaken bezig,” zei Paula een beetje stijf. Simon wist dat Paula oprecht probeerde zich te interesseren voor het werk van haar zuster. Maar het kostte haar wel moeite. Joline werkte in een opvangtehuis voor daklozen en verslaafden. Hoe betrokken Paula soms ook was, ze kon ook hard zijn. „Die mensen willen niet anders. Stop je energie in iets anders,” had ze Joline een keer toegevoegd. De

verhouding tussen Paula en haar zus was niet echt goed te noemen. Hoewel Paula het nooit zover zou laten komen dat er echt ruzie ontstond.

Simon dronk zijn koffie en at Paula's zelfgebakken notecake. Hoe kon ze daar nog tijd voor vinden, vroeg hij zich af. Misschien voelde zij zich ook wel niet tevreden met haar leven. Mogelijk vluchtte ze in allerhande werkzaamheden. „Paula...” Hij zweeg. Ze keek hem aan, haar grijze ogen alert achter de brillenglazen. „Ga je mij nu zeggen dat er een ander is?” vroeg ze tot zijn verbazing.

„Hoe kom je daar nou bij?”

„Omdat ik het gevoel heb dat je voortdurend ergens anders bent met je gedachten.”

„Ik kan me niet voorstellen dat deze vraag serieus is bedoeld,” mompelde hij. En dan: „Denk jij nog weleens aan onze dochter? Ze zou nu zesentwintig jaar zijn geweest.”

„Ik weet van dag tot dag hoe oud Emma zou zijn geweest,” antwoordde Paula kalm. „Waarom begin je daar ineens over?”

„Ik weet het niet. Alles lijkt soms zo zinloos.”

Paula beet op haar lip. Ze had Simons sombere stemmingen al vaker meegemaakt, maar nu was het wel heel erg. „Misschien moet je eens met de dominee praten,” aarzelde ze.

„Kom nou. Of hij de oplossing weet voor de zinloosheid van het bestaan.”

„Misschien de dokter dan.” Paula was echt bezorgd en dat deed hem toch goed.

„Het gaat wel weer over,” zei hij, pakte zijn krant en deed of hij las. Maar Paula was absoluut niet gerustgesteld. En ze wist niet wat ze aan de situatie kon veranderen.

De dag dat Simon plotseling hevig verliefd werd, begon in eerste instantie niet bepaald positief. Tijdens het ontbijt kreeg

hij woorden met Paula, iets wat zelden voorkwam. Om een kleinigheid, dacht hij, toen hij op de knop drukte en de elektrische garagedeuren omhoog zoefden. Maar wel weer dezelfde onbenulligheid waar ze vaker woorden om hadden. Paula zat in allerlei clubjes die ieder moment iets te vieren hadden. Ze moesten die avond op een borrel bij vrienden. Nou ja, vrienden... Paula verkoos hen zo te noemen. Het zou nog te doen zijn als dergelijke ontmoetingen, waarbij het meestal erg laat werd, zo eens in de maand voorkwamen. Er was echter iedere week wel iets. Iets waarvoor ze zich netjes moesten kleden en waarbij hij het gevoel had dat hij niet zichzelf kon zijn. Het kon ook een concert zijn of een theaterbezoek. Terwijl hij in de auto stapte dacht hij voor de zoveelste keer dat het aan hemzelf moest liggen.

Paula had natuurlijk gelijk als ze zei dat hij veel te jong was om altijd thuis te zitten. Met drieënvijftig jaar was hij in deze tijd zeker nog niet oud te noemen. Als Paula wist van zijn droom om vroegtijdig met werken te stoppen en een huis in Frankrijk te kopen, zou ze versted staan.

Dicht bij de natuur leven, je eigen druiven verbouwen en zelf wijn maken. Heerlijk rond kunnen banjeren op je eigen terrein, gekleed in een jeans en een gemakkelijk shirt, een hoed op het hoofd tegen de zon. Financieel zou het geen enkel probleem zijn. Zowel hij als Paula kwamen uit een rijke familie. Hun ouders waren overleden en beiden waren ze enig kind. De zus van Paula was er natuurlijk ook. Hij, Simon, beheerde haar geld, maar Joline had er tot nu toe geen cent van willen hebben. Onbegrijpelijk in Paula's ogen. Hij zou Joline weer eens een bezoekje brengen. Hij voelde zich toch wel enigszins verantwoordelijk voor haar. Toen hij de auto uit de garage reed begon het te regenen. Hij zette de ruitenwissers aan en keek nog even opzij naar zijn imposante woning. Er was niets te zien. Had hij verwacht dat Paula voor het raam stond te zwaaien? Even trok er een gevoel van eenzaamheid

door hem heen, maar hij haalde zijn schouders op. Ze waren geen verliefde pubers meer.

Nooit geweest ook trouwens. Hoewel Paula het graag deed voorkomen of ze een ideaal huwelijk hadden. En daarmee had ze velen misleid, hun zoon Casper inbegrepen. Hoewel Casper misschien meer wist dan hij wilde toegeven. Maar waarschijnlijk was Paula ook echt die mening toegedaan en zocht hij zelf naar het onmogelijke.

Simon hield in voor een auto van rechts, trok ook snel weer op. Hij was vrij laat. Overigens zou niemand het in zijn hoofd halen daar iets van te zeggen. Als manager van een goed lopend hotel kon hij komen en gaan wanneer hij wilde. Hij kon ook helemaal wegblijven, dacht hij cynisch. Wie zou hem missen? Dergelijke negatieve gedachten had hij de laatste tijd vaker. Misschien was het inderdaad de midlifecrisis. Sommige mannen zagen de oplossing in een jongere vriendin. Daar zou hij vast niet veel moeite voor hoeven doen, dacht hij een tikje ijdel. Hij zag er goed uit, had geld genoeg en dat was voor veel vrouwen erg belangrijk. Maar hij was getrouwd en hij had nooit echt aan ontrouw gedacht, het ook niet gezocht. Het leven was al gecompliceerd genoeg.

Hij reed de auto de parkeergarage van het hotel in en nam de lift naar de tweede verdieping, waar hij zijn kantoor had. Andrea was er natuurlijk al, zij zou nooit een minuut te laat komen. Ze wordt ook goed betaald, dacht hij cynisch.

Even later nam hij de post met haar door, keek op de computer naar de aanvragen voor hotelkamers. Ze waren niet helemaal volgeboekt, maar het was pas januari. In deze tijd waren er altijd wel kamers vrij. Die ochtend was er veel werk, met als gevolg dat hij totaal niet meer aan het uitje, later op de middag dacht. Tot Paula belde.

„Je bent het natuurlijk vergeten,” zei ze bits.

Ja, dat was hij inderdaad.

„Er is nu geen tijd meer om naar huis te komen en je te verkleeden. Ik hoop dat je daar iets fatsoenlijks hebt hangen.” Simon reageerde vaag met de belofte dat hij wat later zou zijn, maar wel zou komen. Waar moet ik anders heen, dacht hij. Alleen achterblijven in hun grote huis beviel hem ook niet, dat wist hij uit ervaring. Waarom konden ze niet gewoon een avond thuisblijven? Hij moest het er met Paula over hebben... Als ze deze avonden absoluut niet kon missen, dan moest ze af en toe maar alleen gaan. Dan bleef hij wel in het hotel.

Hij verkleedde zich echter wel. Hij zou graag iets luchtigers aantrekken dan een driedelig pak, maar hij wist wat Paula van hem verwachtte.

Toen hij klaar was voelde hij zich doodmoe en absoluut niet fit. Het ergerde hem. Hij was toch nog een vrij jonge vent. De laatste week leek hij wel opgebrand te zijn. Terwijl Paula alles leek aan te kunnen, en ze was maar een jaar jonger. Maar zij hoefde geen verantwoordelijkheid te dragen, dacht hij. Alles werd voor haar geregeld. Ze had een enorme vrijheid, ook financieel. Terwijl hij naar de auto liep voelde hij een vage misselijkheid opkomen. Hij werd toch zeker niet ziek? Dat kon hij helemaal niet gebruiken.

Daar wordt niet naar gevraagd, zei zijn moeder vroeger altijd. Je moest het doen met hetgeen je toebedeeld kreeg. Ach ja, zijn moeder mopperde nooit als iets niet naar wens ging. „Het komt alles van Boven,” zei ze dan berustend. Hijzelf dacht daar wel enigszins anders over. Hij leunde tegen de auto aan en haalde diep adem. Het stond hem ineens verschrikkelijk tegen om in de auto te stappen. Hij zou kunnen gaan lopen, mogelijk knapte hij ervan op. Het was niet zover van hier. Buiten de garage ontdekte hij dat het flink regende. Hij kon het natuurlijk niet maken om op de party helemaal doorweekt aan te komen. Hij ging echter niet terug om de auto te halen, maar liep verder. Hij voelde zich zo belachelijk moe. Hij kwam langs een flatgebouw en bleef aarzelend staan. Als hij

op de portiektrap ging zitten, kon hij het hotel bellen. Dan kwam iemand hem wel halen. Niemand verwachtte dat hij ziek op een feestje zou komen.

Hij had ongelofelijk stom gedaan door te gaan lopen. Zo zag je maar weer, hij kon niet zonder auto. Op dit moment functioneerde hij trouwens helemaal niet. Wat was er eigenlijk met hem aan de hand? Hij schoot plotseling rechtop. Een hartaanval? Ging hij dood?

Hij had geen pijn op de borst, het zat meer in de buurt van zijn maag. Stel dat hij doodging. Daar was hij totaal niet op voorbereid. Hij wilde niet dat ze hem hier zouden vinden. Hij, de manager van een Apeldoorns hotel, hier in het trappenhuis van een armzalige flat!

Hij wilde opstaan, maar het leek of zijn benen onder hem wegzakten. Op datzelfde moment hoorde hij snelle voetstappen naderen. Stel dat dit nu een van die jongeren was, altijd om geld verlegen...

Het was echter een jonge vrouw die haar paraplu dichtklapte, wat post uit een brievenbus haalde en hem toen pas zag.

Ze mag niet doorlopen, dacht Simon bijna in paniek. Hij wilde niet alleen blijven. De jonge vrouw kwam echter al naar hem toe.

„Wacht u op iemand?” vroeg ze vriendelijk. Ze had een lieve, jonge stem, zelfs in zijn miserabele toestand viel dat Simon op.

„Nee, ik...” Zijn stem leek het te begeven en hij begon plotseling te klappertanden.

„Bent u ziek? Kan ik iemand waarschuwen?”

Simon dacht aan Paula die ongetwijfeld al naar de party was vertrokken, en zo niet, dan zat ze ook zeker niet te

wachten op een zieke echtgenoot die haar plannen in de war stuurde.

„Nee, ik eh... ik kan in feite niet naar huis.”

Het meisje fronste de wenkbrauwen. „Nou, u lijkt me toch niet een van die zwervers die onderdak zoeken in een trappenhuis, of een station. U kunt wel even met mij meegaan. Ik zal koffiezetten, dan knapt u misschien wat op.”

Even later namen ze samen de lift, Simon probeerde niet eens de trap te beklimmen.

Vaag dacht hij dat dit toch wel erg vreemd was. Met een onbekende jonge vrouw meegaan, terwijl zijn vrouw op hem wachtte. Hoewel Paula vast niet verlangend naar hem uitkeek. Hij grinnikte en het meisje keek hem verontrust aan. Hij moest proberen normaal te doen, straks werd dat kind nog bang voor hem. En als ze hem op straat zette, kon hij nergens heen. Wat was het voor onzin om zo te denken? Hij had toch een huis, hij had zelfs een compleet hotel.

De lift stopte en hij volgde het meisje op de voet. Ze opende de deur en even later stond hij in de ruime, comfortabele kamer van de flat.

„Gaat u zitten. Ik zal koffiezetten.” Ze wees hem een stoel en draaide de thermostaat wat hoger. Opgelucht liet Simon zich in de stoel zakken, liet toe dat ze hem uit zijn jas hielp. Even later ging ze tegenover hem zitten en keek hem aandachtig aan. „Wie bent u en wat is er aan de hand?” vroeg ze rechtstreeks.

Zo is de jeugd, dacht Simon. Geen omhaal van woorden, rechtstreeks naar het doel.

„Ik ben Simon de Kuyper. Ik was op weg naar een bijeenkomst waar mijn vrouw op mij wacht. Maar ik voelde me ineens hondsberoerd. Misschien heb ik een griepje onder de leden.” Hij merkte dat hij nog steeds beefde.

„Dat zou kunnen. Maar het lijkt me toch goed dat ik een dokter waarschuw. Het kan ook iets anders zijn. U bent niet zo jong meer. Stel dat het uw hart is?”

„Optimistisch van je,” spotte hij, en vroeg toen: „Hoe heet je?”

„Ik ben Feline van Maanen. Ik ben lerares op een z.m.l.k.-school,” gaf ze gelijk wat meer informatie.

„Lerares? Je bent zelf nog een kind.”

„Je vergist je. Ik ben zesentwintig.” Ze stond op en kwam een moment later terug met twee dampende koppen koffie. „Mogelijk knap je hiervan op,” zei ze.

De geur van de koffie deed echter de misselijkheid weer opkomen. Maar hij kon niet weigeren, ze deed zo haar best. Ze was trouwens heel aantrekkelijk met die grote bruine ogen en het korte donkere haar. Ze was...

De koffie viel inderdaad verkeerd, hij stond al half op, maar haalde het toilet niet. En zo werd hij, Simon de Kuyper, gekleed in driedelig kostuum, ondersteund door een jonge vrouw, terwijl hij de koffie teruggaf in een teiltje. Ze ruimde rustig alles op, maakte zijn gezicht schoon met een natte handdoek, legde zijn voeten op de bank en een kussen onder zijn hoofd. Simon schaamde zich zo erg, dat hij doodstil met gesloten ogen bleef liggen. Hij hoorde haar heen en weer lopen en even later legde ze een dekbed over hem heen.

„Blijf rustig liggen,” zei ze vriendelijk. Alsof hij iets anders zou kunnen.

Stel je voor dat hij dit had gekregen op de party waar hij naartoe op weg was. Men zou zeker hebben gedacht dat hij te veel had gedronken. Paula zou niet zo bezorgd zijn geweest als dit meisje, daar was hij zeker van. Hij had nog steeds pijn onder zijn middenrif. Hij had weleens gehoord dat een hartaanval soms niet zo duidelijk te constateren was. Hij

voelde een beweging naast zich en opende voorzichtig zijn ogen.

„Opgelucht?” vroeg ze.

„Verre van dat. Ik schaam me dood.”

„Dat begrijp ik. Een heer als jij, die er zo aan toe is bij een onbekende vrouw thuis, dat is natuurlijk heel vervelend.”

„Je hoeft het niet zo te benadrukken,” mompelde hij.

Ze glimlachte. „Ik snap dat je het gênant vindt, maar dat hoeft niet. Ik heb trouwens de dokter gewaarschuwd.”

„Dat vind ik tamelijk eigengereid,” mopperde Simon.

„Wat wil je dan? Je komt hier ziek binnenwandelen. Moet ik je de straat op sturen? Stel dat het iets ernstigs is?”

„Er zijn er genoeg die me niet zouden hebben binnengelaten.”

„Zo ben ik niet. En zit maar nergens over in. Ik heb twee jaar mijn ernstig zieke moeder verzorgd. Ik ben wel een en ander gewend.”

Hij nam haar in stilte op. Zo jong en fragiel, maar ze straalde een rust uit die weldadig aandeed. Hij vergeleek haar met de meisjes in het hotel, pratend over kleren en uitgaan. Nee, dat was niet helemaal eerlijk, hij had zich nooit in één van hen verdiept.

Toen er gebeld werd, stond ze op. „Dat zal de dokter zijn.”

Simon zei niets. Protesteren zou niet helpen. Hij voelde zich trouwens niet helemaal gerust en zeker niet fit. Hij hoorde hen praten, het klonk of ze elkaar goed kenden. De arts bleek nog jong te zijn, maar weinig ouder dan zijn eigen zoon Casper.

„Zo, ik hoorde van Feline dat ze u zo'n beetje op straat heeft gevonden.”

„Ik was hier in het trappenhuis,” verbeterde Simon. Straks dacht die kerel nog dat hij laveloos in de goot had gelegen.

„Kunt u uw jasje en overhemd uittrekken?”

Simon keek naar de jongeman in de sportieve sweater, maar diens gezicht verried niets. Het is belachelijk dat ik hier in driedelig pak, compleet met stropdas, ziek lig te wezen, dacht hij opstandig. Dat maakte dat hij zijn jasje en vest met een nijdig gebaar van zich af smet. De stropdas volgde dezelfde weg.

„Dat voelt vast een stuk gemakkelijker,” zei de dokter gemoedelijk. Even later werd Simon grondig onderzocht. Hij zag uit een ooghoek dat het meisje rustig op de bank zat. Waarom had ze niet het fatsoen om even weg te gaan? Toen vond hij zichzelf belachelijk. Lieve help, wie weet hoeveel mannen ze had gezien met ontbloot bovenlijf. En daar was het vast niet bij gebleven, zo’n mooi meisje als zij was.

Hij concentreerde zich op de dokter en zijn vragen. Na een moment zei deze: „Alles wijst erop dat u een galaanval hebt gehad. Ik zal u een injectie toedienen.”

„En dan?”

„Dan niets. Het komt misschien nooit meer terug. En zo ja, dan kunt u een uitgebreid onderzoek laten doen. Er kunnen enkele steentjes zitten.”

„Kan ik gewoon aan het werk?”

„Ik zou enkele dagen rust houden. En u moet enkele dagen opletten met wat u eet. Hebt u thuis verzorging? Hoe wilt u terug naar huis? U kunt vast wel iemand bellen die u komt halen,” zei de arts met een blik op Simons gouden Rolex.

Simon knikte vaag. Hij wilde hier helemaal niet weg. Maar dat hoefde die dokter niet te weten. Hij was trouwens wel erg familiair met het meisje.

„Is die vent een vriend van je?” vroeg hij toen ze de arts had uitgelaten.

Ze trok haar wenkbrauwen op en Simon voelde een kleur naar zijn gezicht stijgen. „Sorry, ik ben geloof ik een beetje van slag. Vergeet het,” mompelde hij.

„Mark heeft mijn moeder begeleid en in die tijd heb ik hem heel goed leren kennen. Het lijkt me dat jij nu iemand moet bellen.”

Simon aarzelde en ze zag zijn tegenzin. „U lijkt me geen type dat alleen op de wereld staat,” zei ze, zijn kleren netjes ophangend. Ze kon het dure merk van zijn kostuum moeilijk over het hoofd zien. Deze dure kleding leek hier totaal niet te passen.

„Ik ben getrouwd, maar ik weet dat mijn vrouw niet thuis is. Mijn zoon is fotograaf. Hij is altijd onderweg. Zijn mobiele nummer staat in mijn agenda die op kantoor ligt. Hij is ook regelmatig in het buitenland, maar heeft wel een appartement in deze stad.”

„U moet uw vrouw toch inlichten,” hield ze aan.

„Ze zal me niet missen. Kan ik vannacht hier blijven?”

Verbluft staaarde ze hem aan.

Hij maakte een afwerend gebaar. „Begrijp me niet verkeerd. Ik voel me nog niet fit. Het is hier zo rustig en ik heb het gevoel dat er niets van me wordt gevraagd. Terwijl thuis...”

„U kunt op de bank slapen,” viel ze hem in de rede. „Maar uw vrouw is vast heel erg ongerust.”

„Denk je?” vroeg hij cynisch. „Mijn vrouw houdt zich meer met zichzelf bezig dan met mij.”

Ze antwoordde niet en hij sloot de ogen. Wat mankeerde hem? Zoiets had hij nog nooit tegen iemand gezegd. Hij had

het zich ook nooit zo gerealiseerd. Het was ook niet helemaal eerlijk tegenover Paula. Dat ze uit elkaar waren gegroeid lag ook aan hem. Als hij jaren geleden een vrouw had ontmoet zoals dit meisje, was zijn leven vast heel anders verlopen. Hij keek door zijn oogharen. Ze zat nog steeds op de bank en scheen diep in gedachten.

„Ik moet even weg, kun je een halfuurtje alleen blijven?” vroeg ze dan.

„Moet je echt weg?” vroeg hij als een kind.

„Ik moet mijn dochter uit de crèche halen.”

Hij kwam half overeind. „Lieve help, straks komt je man ook thuis, neem ik aan. Dan kan ik hier niet blijven.”

„Ben je hier met bepaalde bedoelingen?” vroeg ze nuchter.

„Nee. Nee, natuurlijk niet. Maar hij zou kunnen denken...”

„Ik heb geen man. Ik vind toch dat je je vrouw moet bellen. Anders komen er praatjes van. Mensen hebben maar een kleine aanleiding nodig.”

Ze stond op en verliet het vertrek. Even later hoorde hij de voordeur dichtslaan. Met een zucht hees hij zich overeind en deed voorzichtig enkele stappen om zijn mobiel uit zijn jaszak te pakken. Oef, hij zwabberde op zijn benen.

Snel installeerde hij zich weer op de bank. Hij toetste het nummer in. Natuurlijk was ze nog niet thuis, dat had hij kunnen weten. Hij zou iets inspreken op het antwoordapparaat, dat was wel zo gemakkelijk. In gedachten formuleerde hij een paar zinnen en probeerde het nummer opnieuw.

„Paula, met mij. Het spijt me dat ik niet kon komen. Ik ben plotseling ziek geworden. De dokter constateerde een galaanval. Ik ben nu bij een kennis en blijf hier vannacht. Ik bel je morgen.”

Paula zou zich zeker afvragen bij welke kennis hij de nacht doorbracht. Maar hij had bewust geen adres doorgegeven. Hij wilde dit voor zichzelf houden. Zonder enige bijbedoeling overigens. Feline kon zijn dochter zijn. De dochter die hij had gekregen en weer had moeten afstaan. Hoe moest hij voor elkaar krijgen dat hij hier nog eens terug kon komen? Alleen om de prettige sfeer, vertelde hij zichzelf. Want dat het om deze jonge vrouw zou zijn die hij enkele uren geleden voor het eerst had gezien, dat wilde er bij hem niet in. Een feit was dat hij zich bij haar volkomen op zijn gemak voelde. Hij dacht dat hij wel uren naar haar kon kijken zonder dat het ging vervelen. Maar in haar ogen was hij natuurlijk een ouwe vent. Ze zou beter bij zijn zoon Casper passen. Een gevoel van wrevel be kroop hem. Casper was een knappe vent, hij had een interessante baan. Er waren altijd vrouwen in zijn buurt, hoewel Simon niet de indruk had dat hij daar misbruik van maakte. Casper kon soms een beetje spottend doen om al die aandacht. Nee, Simon zou niet willen dat dit lieve meisje voor de charmes van Casper viel. Die twee konden elkaar maar beter niet ontmoeten.

Wat bezielde hem eigenlijk? Wilde hij deze Feline voor zichzelf houden? Ze moest eens weten. Waarschijnlijk zou ze hem in zijn gezicht uitlachen. Hoewel, zo'n type leek ze hem niet.

Toen hij de sleutel in het slot hoorde liet hij zich weer achteroverzakken en nam voor het eerst de omgeving goed in zich op. Het was zonder meer een prettige kamer. Er stonden geen dure meubelstukken in, zoals bij hem thuis. Maar deze Feline had smaak en wist een sfeer te creëren waarin hij zich thuisvoelde.

De deur kierde open en een kinderkopje gluurde om de hoek. Hij kwam overeind. „Zo, dit is Heidi,” zei Feline.

„Ben jij een opa?” vroeg het kind.

„Zover heb ik het nog niet gebracht,” zei Simon. Het kind ging op de bank zitten en keek hem onbevungen aan. „Wie ben jij?”

„Ik heet Simon.”

„Mam, hij heet Simon.” De jonge vrouw glimlachte naar hem en Simons hart sloeg een slag over. „Ik weet het, liefje. Deze meneer blijft hier slapen omdat hij een beetje ziek is.”

Het kind gleed nu van de bank af en kwam bij hem staan. „Ben je echt ziek?” informeerde ze.

„Een beetje wel,” gaf hij toe.

„Heb je zelf geen huis?”

„Daar kan hij even niet heen,” antwoordde haar moeder voor hem.

„Kun jij spelletjes doen?” vroeg het kind.

„Nee, nu niet. Deze meneer moet rusten,” zei Feline.

„Hij heet Simon,” wees het kind haar terecht. Simon glimlachte. Moeder en dochter waren beiden zo ontspannen en totaal niet verlegen, dat deed hem goed.

Toen Heidi zich bezighield met een poppenhuis, waarvan Simon onmiddellijk zag dat het zelf gemaakt was, zei hij: „Het is voor mij een verademing hier te mogen zijn. Wil je mij iets over jezelf vertellen? Het interesseert mij echt.”

„Misschien als Heidi naar bed is. Heb je naar huis gebeld?”

„Ja. Zoals ik al dacht, is mijn vrouw niet thuis. Ik heb het antwoordapparaat ingesproken.”

„Dus de kans bestaat dat ze je zo komt halen?”

Verbeelde hij het zich of vond ze dat geen prettige gedachte?

„Ik heb niet gezegd waar ik ben.”

Ze fronste de wenkbrauwen, maar zei er verder niets over.

De maaltijd was eenvoudig maar keurig verzorgd. Simon at alleen een beetje soep.

Toen Heidi in bed lag ging Feline aan tafel zitten. „Ik moet nog een en ander voorbereiden,” legde ze uit. Simon begreep dat hij haar niet moest storen. Maar het verveelde hem absoluut niet, alleen naar haar te kijken. Ze was een pittig ding met het korte donkere haar en de fraaie halslijn. Haar vingers trommelden af en toe zachtjes op tafel. Het was zo stil in het vertrek dat hij het tikken van de klok kon horen en soms een lichte zucht van Feline.

Hij sloot de ogen en moest even geslapen hebben, want hij schrok wakker, toen Feline haar stoel achteruit schoof en opstond. „Sorry, maakte ik je wakker?” vroeg ze vriendelijk.

„Nou ik... het is toch te belachelijk voor woorden, dat ik hier als een hoogbejaarde zonder meer in slaap sukkel,” viel hij verontwaardigd uit.

„Je bent immers ziek. Zal ik theezetten?”

„Graag.” Hij volgde haar bewegingen toen ze de papieren van tafel ruimde en naar de keuken liep. Ze droeg een donkere spijkerbroek, met daarop een gestreepte blouse met een leren vest. Eenvoudig en zonder enige opsmuk. Gelukkig zag hij geen stuk blote rug of buik. Hij had de meisje in het hotel verboden er zo bij te lopen, althans tijdens hun werk.

„Waarom kijk je zo naar me?” klonk het plotseling.

„Je bent leuk om naar te kijken,” antwoordde hij.

Ze fronste. „Flirt je met me?”

„Nee, dat was niet de bedoeling. Ik kon je vader zijn.”

„Zo oud ben je nog niet.”

„Wat denk je?”

Ze haalde de schouders op. „Eind veertig?” Ze wachtte niet op antwoord, maar verdween weer in het keukentje. Simon was nijdig op zichzelf. Waar hij mee bezig was leek inderdaad op flirten. Hij, een keurig getrouwd, gerespecteerd persoon. Even dacht hij aan Paula en toen kwam de ontstellende gedachte bij hem op: ik houd niet meer van haar. Allang niet meer.

Hij haalde opgelucht adem, toen Feline binnenkwam met de thee. Ze schoof een tafeltje bij en zette alles voor hem klaar. „Vertel eens over jezelf,” zei hij.

„Er is niet zoveel te vertellen. Ik heb niet zo’n spannend leven. Zoals ik je al zei, ik heb enkele jaren voor mijn moeder gezorgd, mijn vader was toen al weg.”

„Weg?” herhaalde Simon.

„Mijn ouders waren uit elkaar. Ik heb al jaren geen contact meer met mijn vader.”

„Je hebt dus enkele jaren van je leven opgeofferd om voor je moeder te zorgen.”

„Zo zie ik dat niet. Ik was bij haar in huis met Heidi. Het werkte van twee kanten.”

„En de vader van je dochter? Vergeef me als ik nieuwsgierig lijk.”

„Het is geen geheim. We hadden al enkele jaren een relatie, maar hij begon te drinken. Soms was hij dan gewelddadig. Dat kon ik mijn kind niet aandoen.”

„Heeft hij dat zonder meer geaccepteerd? Je hoort weleens van dergelijke lui dat ze hun vrouw toch niet kunnen loslaten.”

„Ik ben niet bang voor hem,” zei ze luchtig. Simon keek haar even aan. Hij betwijfelde of ze nu de waarheid sprak. „Hij is alleen agressief als hij dronken is,” zei ze nog.

„Het hangt er natuurlijk vanaf hoe vaak dat voorkomt.”

„Ik heb nu niets meer met hem te maken,” reageerde ze tamelijk kortaf. Ze wilde er kennelijk niet verder over praten. Vreemd dat vrouwen die zoiets meemaakten vaak toch de man in kwestie de hand boven het hoofd hielden.

„Dit is toch voor een jonge vrouw als jij maar een eenzaam bestaan,” zei Simon nog.

„Het is uiteindelijk rustig en veilig. Ik heb het een beetje gehad met mannen. Ik had thuis ook al een en ander meegemaakt. Verder wil ik het er niet over hebben als je 't niet erg vindt.”

Simon voelde zich terechtgewezen en geneerde zich een beetje. Hij had ook wel veel gevraagd. Maar zijn belangstelling voor deze jonge vrouw was echt. Hij wilde dat hij iets voor haar kon doen, maar zo te zien had ze geen hulp nodig.

Financieel misschien? Maar hij wilde haar niet beledigen.

„Ik wilde naar bed gaan,” zei ze even later. „Heb jij nog iets nodig?”

„Ik denk het niet. Morgen wil ik weer gewoon naar mijn werk.”

„Misschien is dat nog wat te vroeg. Zelf moet ik morgen om negen uur op school zijn.”

„Dan ga ik natuurlijk ook weg,” zei Simon, die hoopte dat ze zou zeggen: blijf gerust.

Maar ze zei niets van dien aard. Na een glas water binnen handbereik te hebben neergezet, verdween ze met een kort 'welterusten'.

Toen ze weg was gingen Simons gedachten hun eigen gang. Hier lag hij nu op de bank in het appartement van een jonge vrouw, die hij vandaag pas voor het eerst had ontmoet. En hij kon nergens anders aan denken dan aan haar. Zijn verstand zei

hem dat dit een bevestiging was. Dat hij moest proberen zijn huwelijk te redden. Maar zijn gedachten kwamen steeds terug bij Feline, die niet alleen bijzonder aantrekkelijk was, maar in zijn ogen ook intelligent en lief.

Het leven bestond uit meer dan visites, clubjes en winkelen. Met Paula voerde hij nooit meer een echt gesprek. Waarover zou dat moeten gaan? Paula's interesses waren zeer beperkt in zijn ogen. Hij vroeg zich af of zijn vrouw nog van hem hield. Het was toch tekenend dat hij dat niet wist. Als het echt goed tussen hen was geweest, dan was hij hier nooit terechtgekomen. Dan was hij gewoon naar huis gegaan. Maar hij had het vervelende gevoel dat alle problemen alleen in zijn hoofd bestonden. Hij wist wel zeker dat Paula stomverbaasd zou zijn als hij haar vroeg of ze nog van hem hield. Maar wat zou haar antwoord zijn? Waarschijnlijk zoiets als: zoiets vraag je toch niet. We zijn al dertig jaar samen! Of dat laatste een bewijs was van liefde. Je kon het ook zien als dat ze nooit de moed hadden gehad om de sleur te doorbreken.

Uiteindelijk viel hij in slaap en werd wakker door de heldere stem van Heidi, die meedeelde: „Mama, hij slaapt.”

„Nu niet meer,” glimlachte Simon.

„Goedemorgen. Wil je misschien vast douchen?”

„Als het kan.”

„Natuurlijk. Ik maak het ontbijt klaar.”

Simon knapte op van de warme douche. Het was alleen vervelend dat hij niets meer bij zich had dan wat hij aanhad. Hij zou zich in het hotel onmiddellijk verkleden.

Het ontbijt was keurig verzorgd, met sinaasappelsap en warme broodjes.

„Ik wil je graag voor je gastvrijheid betalen,” zei Simon plotseling.

„Je meent het. Nou, dat wil ik echt niet.”

„Kan ik iets anders voor je doen?”

„Ik zou het niet weten.”

„Mag ik nog eens terugkomen?” waagde Simon dan.

„Als je dat wilt.”

„Dat zou ik heel graag willen.”

Ze keek hem aan. Er was iets in zijn blik waardoor ze het gevoel kreeg dat dit erg belangrijk voor hem was. „Kom gerust nog eens langs. Maar bel even van tevoren,” zei ze vriendelijk.

„En jij kunt mij ook bellen als er iets is. Ik kan best iets voor je regelen, ook op financieel gebied. Begrijp me niet verkeerd. Volkomen vrijblijvend. Er kan toch altijd iets gebeuren waardoor je hulp nodig hebt,” eindigde hij een beetje tam.

„Hulp van een belangrijke man. Nou, dat is best een prettige gedachte,” glimlachte ze.

Simon fleurde op. „Hier is mijn kaartje. Je kunt me altijd bellen.” Tot zijn opluchting zag hij dat ze het kaartje zorgvuldig opborg.

Wat later stonden ze tegenover elkaar. „Heel veel dank voor je goede zorgen,” zei Simon.

„Het was niets,” zei ze een beetje verlegen.

„Voor mij was het heel veel.”

„Doe nou maar rustig aan de komende dagen. En geen diners,” zei ze met een lachje.

Simon belde een taxi en liet zich naar het hotel brengen. Het kwam niet in hem op om eerst naar huis te gaan.